

PAVLA CHEJNOVÁ

Nightcore

Dva muži, jedno dítě a jedna fatální chyba...

Nightcore

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Pavla Chejnová, 2025
Cover © Barbora Toman Tylová, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5902-6 (pdf)

PAVLA CHEJNOVÁ

Nightcore

Jaký táta, takový syn

Vyzvedávání syna ve školce vyvolávalo v Danielovi nepochopitelnou úzkost. Už když se přibližoval k zeleně natřenému plotu, polepenému veselými obrázky namalovanými dětmi, pociťoval na sobě všechny možné nepříjemné příznaky duševního diskomfortu od bušení srdce po lehkou závrať. Prohlížel si dětské výkresy. Dannyho výtvarné umění bez zaváhání poznal. Zaprvé – nedodržení zadání. Velikonoční vajíčka ozdobená autíčkovým vzorem. Zadruhé – nedodržení barev. Zelené sluníčko a oranžová tráva. Zatřetí – nedodržení předepsaných pomůcek. Danny zásadně odmítal kreslit čímkoliv, co nazýval *prasivý barvy*. Umazat se byla prostě katastrofa a učitelky to nechápaly. Zato Daniel to chápal moc dobře. I když sdílel se synem jejich malou chlapeckou domácnost úplně sám, Danny byl jako ze škatulky, oblečení vyprané v bio prášku. Kluci Kralovičovi nejsou prasátka a ty úči, místo aby to ocenily, si už několikrát pozvaly Daniela na kobereček. Kvůli „nekázni“ ve výtvarce. Kvůli nedojídání, nebo spíš nejezení potravin pofiderní konzistence. Kvůli nespaní. Proč si ho vlastně nemůžete vyzvedávat po o, tatínku? Toho dne čekal další kázání, už jen proto, že to šlo od rána od deseti k pěti. Využil toho, že kluk je ve školce, a rozhodl se zajít na konzultaci na fakultu. Vyučující

tam samozřejmě nebyl, navíc knihovna byla zavřená, takže celý ten výlet byl úplně k ničemu. A mohl si za to sám, jak jinak, protože si spletl termín konzultací... Nic nového pod sluncem, nestalo se mu to poprvé, ani podruhé... Jenže už to začínalo být na pováženou. Bylo po Velikonocích a zkouškové se kvapem blížilo. Jeho individuální studijní plán mu měl umožnit skloubit péči o syna se studiem, ve skutečnosti mu ovšem umožňoval beztrestně se flákat. Tedy beztrestně jen do určitého okamžiku, který se už nebezpečně blížil.

Po neúspěšném studijním výletu už se nechtěl do ničeho pouštět, a tak zbytek dne strávil hraním Minecraftu. To by se bylo dalo považovat za docela užitečně strávený čas, kdyby zase nenaletěl na absolutně nevýhodnou herní nabídku a nenacpal do toho prachy, jichž se mu tragicky nedostávalo. Proč vlastně nevyzvedl Dannyho o něco dřív? Měl to původně v plánu, ale nějak se stalo, že se zabral do hry, a nakonec byl rád, že se do školky dostal v obvyklou dobu.

Pondělí se nevyvíjelo vůbec dobře a od konfrontace s učitelkami nemohl očekávat vylepšení své denní bilance. Snažil se chodit do školky v době, kdy se v šatně nevyskytoval příliš velký a agresivní roj rodičů. Zatímco ostatní rodiče – většinou maminky – se trumfovaly skutečnými nebo předstíranými úspěchy svých ratolestí, on se snažil působit neviditelně.

Když synka k předškolnímu vzdělávání zapisoval, byl na něj patřičně hrdý, koneckonců Danny byl to jediné, co se mu v životě podařilo. První ledová sprcha přišla poměrně záhy, už po čtrnácti dnech. Jeho dítě nezapadalo do kolektivu, stranilo se ostatních, neposlouchalo... Pochopitelně bylo jeho otcovské sebevědomí na bodu

mrazu. Přičtěme k tomu, že byl minimálně o deset let mladší než ty nejmladší z maminek, a nelze se divit, že přicházel se sklopenýma očima a schovaný v kapuce jako nějaký puberták. Jeho fyziologický stav, když klepal na dveře s Rákosníčkem, se dal přesně vystihnout několika trefnými českými frazémy – to nevydejchá, to neustojí, má srdce v kalhotách, nemá na to žaludek.

Nikdy není tak zle, aby nemohlo být ještě hůř. Danny se k němu přihnul jako velká voda, skočil mu do náručí a schoval se pod jeho volnou mikinu. Zřejmě taky neměl nejlepší den.

„Pane Kraloviči, potřebujeme si s vámi promluvit. Danečkovu chování se nelepší (*ach bože, Danny nesnáší, když mu někdo říká Danečku – jako blbečku!*) a budeme požadovat psychologické vyšetření.“

Bla bla bla. Bla bla bla. Nevnímal, co vlastně odkýval, jen to, že někdo nerozumí jeho synovi, a bylo to o to horší, že ta učitelka byla milá a evidentně to nemyslela zle. Nejspíš chtěla pro Dannyho to nejlepší, anebo si to aspoň myslela.

Jakmile se dveře od šatny zabouchly, Danny se začal rozpustile prohánět po chodbě a vysokým hláskem si zpíval oblíbenou písničku – *Green, green grass, blue, blue sky...* hudební provedení mělo k dokonalosti daleko, ovšem angličtina byla perfektní, což Danielovi natolik zvedlo náladu, že začal zpívat spolu s ním. Bylo to trošku křečovitě, ale potřeboval si dokázat, že ho jen tak něco nerozhodí, že je docela v pohodě.

„Tak jo, jedem,“ povzbudil syna a za chvíli už tančili, měli to skvěle secvičené; tahle sestava teď bodovala na sociálních sítích a Daniel byl v pokušení jejich domácí video někam vyvěsit. To by ovšem musel na Instagram

postovat něco jiného než svoji sbírku minerálů. Jeho neohrabaný taneček s batoletem – no dobře, předškolákem – by se tam vyjímal asi dost blbě.

Zaslechl bzučák, jak byl nějaký rodič vpuštěn do budovy školky, což ho okamžitě vrátilo do reality, a spořádaně se synem vyšli na vzduch. Danny si všiml, že tatínkovi přelétl přes obličej stín.

„Ty se zlobíš?“

„Ne, jak tě to mohlo napadnout?“

„Že jsem zlobil ve školce.“

„Nezlobím se, ale musíš mi říct, co se přesně stalo.“
Došli na hřiště a Daniel se unaveně sesunul na lavičku.

Po čem jsem sakra unavený, když jsem vůbec nic za celý den neudělal?

„Nechtěl jsem malovat tuší.“

„Aha.“

„Protože mně to nešlo.“

„Chápu.“ Nebylo to jen nezúčastněné přikývnutí. Udělal by to samé. Proč je to takový problém?

„Zlobíš se?“

„Ne.“ Popravdě, na Dannyho se vlastně ani pořádně zlobit neuměl.

„Nechtěl jsem jíst oběd.“

„Jo. A co jste měli?“

„Polívku z hadru na podlahu,“ řekl Danny úplně vážně a Daniel se rozesmál.

„Tak to asi dneska k večeři musím uvařit něco jiného než polívku z hadru na podlahu, že?“

Momentálně v jídelníčku figurovala jen čtyři jídla, která byl Danny ochotný konzumovat, ale jen ve správném provedení. Těstoviny zvlášť, maso zvlášť, zelenina zvlášť, a tak se pravidelně naplácalo několik talířů

zbytečně. Daniel vařil nerad a vařil často. Každý den kromě neděle, protože Danny jedl jen to, co připravil a) Daniel, b) nejmenovaný fast food.

Už to zvládal docela automaticky, vlastně většinou uvařil během večerních online kurzů, kde vyučoval angličtinu. Dámám všeho věku a postavení přišlo strašně roztomilé, jak odbíhal do kuchyně zamíchat jídlo a jak mu každou chvíli vběhl do náruče nezbedný synek. Ve skutečnosti to tak roztomilé nebylo. Bylo to vyčerpávající, otravné a... možná přeci jen docela maličko roztomilé.

- - -

Daniel syna neuspával, to Danny uspával Daniela. Nebyl typ na pohádky. Byl typ na podivné otázky. Nedětské otázky. Podivné rozhovory, které, příznějme to, bavily Daniela víc než čtení dětských knížek.

„Co bude, až umřu?“

„To bude za dlouho.“

„Co bude, až za dlouho umřu?“

„Neboj se, říkám, že to bude za dlouho. Teď na to nemysli.“

„Já se nebojím,“ řekl Danny statečně. „Jen mě to zajímá.“

„To zajímá spoustu lidí. S jistotou to nevíme. Někdo si myslí, že duše přijde do nebe.“ Kdyby nebyl tak unavený, klidně by se nechal zatáhnout do filozofického rozhovoru.

„Nebe je ve vesmíru?“

„Danny, na tohle ti neodpoví ani Google.“

„Tati, ty skoro nic nevíš!“

„To máš pravdu,“ řekl Daniel, zívá a usnul s rukou omotanou kolem syna v ochranném gestu.

Už by se taky mohl přestěhovat do své postele. Neříkal jsem si tohle náhodou už včera? A předečím? Tak zítra.

Ještě jednu noc budou spát vedle sebe, aby ze sebe načerpali pozitivní energii a mohli znovu čelit světu, který jim nerozumí.

„Až umřeš a půjdeš do vesmíru, počkáš tam na mě, jo?“ zašeptal Danny a konečně taky usnul.

— — —

Podařilo se mu splnit aspoň dva zápočty a dvě zkoušky, i když v jednom případě to bylo spíš z milosti. Naučil se poněkud vychytrale využívat Dannyho a brávil ho na ústní zkoušení. Danny byl neuvěřitelně roztomilé dítě, když chtěl – kombinace tmavě hnědých vlasů a modrých očí, které bystře skenovaly vše kolem sebe, měla svou přitažlivost u čtyřletého i třiatvacetiletého kluka, i když v tom starším vydání byly oči skryté za dost silnými dioptriemi a působily stále mírně ospale.

Malý Danny se možná styděl před svými spolužáky, ovšem s dospělými nacházel společnou řeč bez problémů. Jednička z fonetiky a fonologie angličtiny tak byla částečně i jeho zásluha. Paní docentka, celá rozesmútnělá z toho, že její syn není v otázce rodičovství tak aktivní jako Daniel, i když už má na otcovství dávno věk (na rozdíl od Daniela), náležitě ocenila solidní základy praktické angličtiny, které se Danielovi podařilo synovi předat. Tohle nebylo žádné dětské žvátání, barvy a zvířátka. Ten kluk byl skoro bilingvní, což bylo na pováženou, když ho

vychovával jen jeden rodič – a ten nepatřil zrovna mezi vzorné studenty. Daniel určitě nebyl hloupý, jen jaksi roztržitý, nesoustředěný, působil zmateně a pletl si termíny svých studijních povinností. Prostě mimoň.

- - -

Seděli se synem v cukrárně a oba se nezřízeně cpali zákusky, protože to byl poslední den, kdy si mohl Daniel říkat, že je všechno v pořádku. Zítra ho zase bude někdo cizí hodnotit a bůhví, jak z toho vyjde. Jeho největším a zcela neopodstatněným strachem bylo, že mu Dannyho někdo sebere (sociálka!) a jemu se zhroutí celý svět. A tak se teď opíjel vanilkovými *milkshaky* a Danny mu statečně asistoval. Báł se, že jim bude špatně, ale Danny to zvládl strávit bez problémů a on sám zvracel až ráno, když se probudil ve čtyři a už se mu nepodařilo znovu usnout.

Idealisti

„Bože, takhle trávit sobotu,“ zaúpěl Matyas a vplul do lavice vedle své kamarádky. Studoval vytištěný rozvrh. Byly na něm svislé pruhy, což značilo jediné – tiskárna je v čudu. Takže bude muset svou novou pracovní smlouvu na příští rok tisknout v copy centru. A kromě toho dnešní rozvrh – ne že by nestál za nic, mnoho předmětů ho docela zajímalo – ale konec v nedohlednu. Jako – studují pedagogiku, tak kde byla nějaká duševní hygiena?

„Už víš, koho budeš mít příští rok?“ zeptala se Kristýna se zájmem.

„Nevím. Nejspíš zase hádata. Těch je nejvíc. A je s nimi legrace.“

Dívka přikývla. „Já budu mít aspergerku. Dvojí výjimčnost. Prý je děsně chytrá, ale moc nemluví.“

Byli by si ještě chvíli povídali, ale vešla vyučující a začala první hodina z jejich dnešního maratonu. Logopedie. Pak je čeká vývojová psychologie, psycholingvistika a specifické poruchy učení.

Poruchy pozornosti. Tak ty budu mít z té nálože učení v osm večer určitě, šlo Matyasovi hlavou. Dálkové studium si vybral dobrovolně, mohl klidně nastoupit do denního, tenkrát se ovšem zabejčil jak on, tak jeho táta.

„Cože, ty chceš učit dementy?“ Ano, to byla otcova reakce na jeho výběr vysoké školy. „Kdyby sis vybral aspoň normální učitelskej obor, ale proč ty mentály?“

„Speciální pedagog nepracuje jen s dětmi s mentálním postižením,“ hlesl Matyas. „A i kdyby, byl by to problém? Prostě chci dělat něco, co má smysl.“

„Doufal jsem, že tě ty zkušenosti s těma děčkama vyléče z těch idealistických nápadů,“ rýpnul si táta.

Stal se pravý opak. Matyas původně opravdu předpokládal, že půjde na techniku a stane se stavařem jako jeho otec, nastoupí do jeho firmy a bude slušně vydělávat. Pak se během střední školy jen tak z hecu přihlásil jako dobrovolník na doučování dětí ze sociálně slabých rodin a nadchlo ho to natolik, že se rozhodl na poslední chvíli pro změnu oboru. Táta se naštvál. Nepomohly hádky, přemlouvání, máminy přímluvy, že ten obor koneckonců není zase tak neperspektivní, kluk může dělat logopeda a víš, kolik jsme logopedce platili, když Julče (Matyho mladší sestře) nešlo ř!

Výsledek – několik ostrých výměn názorů, několik týdnů přerušené komunikace, několik podaných přihlášek na obor speciální pedagogika, několik přijetí na obor speciální pedagogika, několik mírně usmiřovacích pokusů ze strany Matyase a hlavně mámy – a nakonec kombinované studium a práce asistenta ve školce, díky níž v pohodě zaplatil nájem v docela útulném bytě, který sdílel s Kristýnou. Práce ho bavila a uměl si představit, že by se dětem s ADHD věnoval i ve své budoucí praxi. Měl je rád. Byla s nimi zábava. Byli bystří (*zatím měl vždycky jen kluky, jaká náhoda!*), živí, kreativní. Utíkali. Prali se. Zranění byla na denním pořádku. Jejich rodiče se plížili do školky kanálem a každá pochvala nebo

aspoň absence stížnosti je neuvěřitelně těšila. Kluky s ADHD, kterým říkal láskyplně háďata, taky. Byli vděční a emotivní. Opravdoví. Fakt je měl rád. Většinou měl ve třídě dva až tři. U některých mu připadalo, že si ani diagnózu nezaslouží, byli prostě živější. S některými byly problémy, ale nikdy tak velké, aby je nezvládl.

Den uběhl, protože i ten sebedelší den vždycky uběhne, a Matyas s Kristýnou seděli ve fast foodu a probírali plány na neděli.

„Mohli bysme se stavit u našich,“ nadhodil Matyas opatrně.

„No tak to ani náhodou!“ odsekla Kristýna. „Kdy to tátovi vůbec hodláš říct?“

Obdařil ji jedním ze svých neodolatelných úsměvů. „Až si někoho najdu, dřív je zbytečný tátu dráždit.“

„Chápeš, že už mě nebaví tě krýt?“

„Co ty bys pro mě neudělala,“ řekl sladce.

Byla to jejich stará dohoda. Před celým světem předstírali, že spolu chodí. Matyas Kristýnu ukazoval rád. Byla reprezentativní. Dala se ukázat kámošům i rodičům a zanechala přijatelný dojem. Přestože nosila síťované silonky a skoro neviditelnou minisukni, stejně byla ten typ seriózní holky, které byste se zeptali, kde je knihovna nebo divadlo. Strašně se snažila, aby na ní nebylo vidět, že je šprtka, jenže stejně to nějak lezlo na povrch. Protože si nebarvila vlasy? Neupravovala obočí? Většinou se zapomněla namalovat? Holka, které všichni chlapi koukali na nohy a do výstřihu, a když se jí podívali do očí, sklopili zrak a připadali si tak nějak nedostatečně. Holka, která v knihovně nikdy neplatila zpozdné, vždycky měla výpisky ke všemu (i k tomu, co se ještě nebralo!) a nikdy se na žádné party neopila. A byla to

kamarádka, která už třetí rok předstírala před Matyasovým otcem, že je jeho přítelkyně. Aby nemusel poslouchat, že je buzna, když už si musel vyslechnout, že je dobroser a sluníčkář a holá prdel.

„Možná bysme mohli k babičce?“ nadhodila Kristýna.

Matyasovu babičku Jarmilu měla ráda. Před ní si nemuseli na nic hrát. Nemusela předstírat, že je *hot popular girl*. Mohla si obléct tepláky, vytahaný svetr a povídat si se starou paní o věcech, které ji zajímaly, a vůbec to nebylo *cringe*.

Babička věděla, že je její vnuk gay, dříve než to tušil on sám. Z jeho volby vysoké školy byla nadšená. S jeho tátou vycházela jen díky velmi diplomatickému jednání; ráda ho neměla. Připadalo jí, že se její dcera provdala „za peníze“ a že obětovala příliš: svoje ideály i svobodu. Ale Matyho jim napospas nevydá! Nedovolí, aby zkazili život i jemu, aby oklestili všechno, co dělá člověka člověkem, a zůstalo jen to nejnižší a nejprimitivnější, aby osekali větve jeho košatého myšlení. Maty nebyl příliš pevný, jeho sebevědomí příliš záviselo na reakcích okolí; uvědomovala si to a mrzelo ji to, ale bylo to tak. Nevěřil si, jeho otec ho neustále shazoval a Maty se střídavě snažil mu dokazovat, jak je dobrý, ať už to byly v mladším věku známky či sportovní úspěchy, nebo předstíral, že mu na otcovu názoru nezáleží. Cokoliv, co se mu nepodařilo, jeho otec patřičně okomentoval a v Matyasovi každý neúspěch vyvolal vlnu pochybností. Potřeboval mít všechno pod kontrolou. Pokud to jakžtakž šlapalo, dalo se s ním přežít. Pokud ne – no, to by mohla Kristýna vyprávět. Měl období, kdy býval stažený do sebe a nechtěl s nikým mluvit. Vymlouval se na učení, ale babička i Kristýna dobře věděly, že ve svém pokoji jen

tak polehával a věnoval se neplodným ruminacím. Pak to vždycky nějak samo přešlo, Maty vylezl ze své ulity a choval se jakoby nic. Pohyboval se na tenké hranici perfekcionismu, který přináší úspěch, a paralyzujícího zvyšování vlastní laťky. Práce s hádaty pro něj byla léčivá. Vracela ho do reality, poskytovala mu doma tolik postrádaný pocit důležitosti a přijetí. S nimi nemusel nic nikomu dokazovat. Babička si byla vědoma faktu, že práce v nějakém soutěživém prostředí by pro něj byla doslova toxická. Maty byl jemný, přemýšlivý kluk, a kdyby ho otec nechal být, bezpochyby by ubylo i jeho zádumčivých nálad.

Rodinná anamnéza

Den, kdy se měli dostavit do pedagogicko-psychologické poradny, nezačal zrovna nejlíp. Daniel zapomněl vyprat Dannyho oblíbené pokémonové tričko a byl za to náležitě potrestán srdceryvným vzlykotem, který je nakonec oba vyčerpал, ještě než vyšli z domu. Nebylo to jen nešťastné tričko – Danny svými citlivými emočními tykadly vycítil otcovu nervozitu, ztratil jistotu a zvolil jedinou strategii v boji s frustrací, kterou ve svém věku uměl. Vyšli pozdě, nenasnídaní, Daniel šel jako na popravu.

„Co tam vlastně budeme dělat?“

„Bude tam taková hodná paní a s tou si budeš hrát.“

„Tak proč se tak bojíš, tati?“

Ach bože, někdy by bylo jednodušší, kdyby neuměl číst moje pocity. Nitrozpytec jeden!

„Já se nebojím, jenom je mi zima.“

Danny se podíval vědoucím pohledem. *Kecáš, tati, bojíš se.* Nahlas to ovšem neřekl. Proč si dospělí pořád myslí, že děti ničemu nerozumí? Danny tušil, že si nebude jen tak „hrát“. Budou po něm chtít, aby něco udělal, a když to nezvládne, tak bude tatínek smutný. Danny se snažil dělat všechno dobře, ale ve školce to jaksi nikdo neocenil. Nikoho nezajímalo, že umí číst, všichni jen řešili, že nechce hrát ty jejich pitomý hry.

V čekárně si Daniel všiml, že se všichni rodiče tvářili podobně zoufale. Čekali na ortel: Vaše dítě je absolutní vyvrhel a můžou za to vaše nekvalitní geny a vaše trestuhodná výchova.

„Pane Kraloviči, pojdte dál.“ Psycholožka středního věku se tvářila přísně a neusmála se ani na dítě.

„Posaďte se.“

Sesunul se na pohovku, která byla tak nízká, že si okamžitě připadal ještě menší a bezbrannější.

Danny se rozběhl po místnosti vybavené různými didaktickými hračkami a začal je se zájmem prozkoumávat. Pobíhal poněkud zbrkle od jedné věci k druhé, evidentně přehlacený podněty.

Psycholožka ho napomenula, aby se posadil. Klučík poslechl, ale moc dlouho mu jeho dobrá vůle nevydržela. Další napomenutí už bylo ostřejší a Danny se vyděšeně schoulil Danielovi do náručí, odkud byl vzápětí vytažen, aby mohl splnit baterii testů. Někaké kreslení, obtahování, počítání do deseti, básnička, žádné náročnější úlohy, v nichž by mohl ukázat, co v něm je. Celé to vyšetření netrvalo ani třicet minut.

„Vychováváte syna sám?“ zeptala se psycholožka.

Přikývl. Měl tak sucho v krku, že ze sebe nevydal ani hlásku.

„Co se stalo s jeho matkou?“

„Zemřela.“ Neměl náladu vyprávět někomu cizímu podrobnosti o svém vztahu, který skončil tragédií. Bylo to pro něj příliš bolestné a stále se nedokázal zbavit pocitu viny.

Stalo se to poslední léto po maturitě. Byl na přírodovědném táboře jako vedoucí, což jeho nevlastní táta nezapomněl okomentovat: Abych se bál poslat holky na

tábor, když tam takový pako dělá vedoucího. Karla, vedoucí dívčího oddílu, se mu docela líbila. Hlavně byl rád, že se mu vůbec líbí nějaká holka. Byla v tom naděje, že by aspoň v tomhle ohledu mohl být normální. Chtěl se normálně zamilovat. Do holky. Aspoň něco by mohlo v jeho životě fungovat. Byl to jen experiment, ale myslel to vážně, přistupoval k tomu vztahu ukázněně. Ona ne. Daniel jí připadal jako vhodný trouba, který poslouží dobře svému účelu, aby vyvolal žárlivost u jejich kolegy, který se jí líbil. Nakonec se spolu vyspali, protože Daniel to chtěl „zkusit“. Nemohl se ubránit myšlenkám na někoho úplně jiného a ona nejspíš taky ne... A z toho úplně náhodného spojení vzniklo zvláštní dítě, které by za nic na světě nevyměnil.

Byl v prváku na vysoké (vlastně na dvou, studoval geologii a ekologii), když se dozvěděl, že bude otcem. Jeho ex-přítelkyně (i když by spíš měl říkat jednorázová známost) chtěla jít na potrat. Všichni jim to doporučovali, obzvlášť důrazně její rodiče. Daniel byl zásadně proti. Nakonec se rozhodli si dítě nechat. Chovali se k sobě jako kamarádi. Stále víc a víc si uvědomoval, že ji nikdy nebude milovat. I přesto byl pevně rozhodnutý se o ni i o dítě postarat. A pak zemřela při porodu.

Takové věci se přece nedějí. Zdravé mladé ženy neumírají při porodu, není středověk. Proč? Proč?

Několik dní tomu nemohl uvěřit. Pak musel čelit výčitkám. Výčitkám její matky, které na něj útočily jako Erinye. A vlastním výčitkám, které ho nikdy neopustily.

Zabil jsem ji. Jen proto, že jsem si chtěl vyzkoušet, jestli náhodou nejsem hetero. Jen proto, že jsem řešil sebe a svoje bolístky, svoje ego. Nebyl jsem do ní zamilovaný, jen jsem experimentoval. A pak jsem ji přemluvil, aby si

dítě nechala, jen proto, že mně to přišlo správné. Vybrala si špatného kluka. Zabil jsem ji!

Karlíni rodiče chtěli, aby dal dítě k adopci. Od první chvíle, co se Danny narodil, k němu cítili nenávisť. On je ten důvod, proč zemřela! Tohle dítě, které nikdo nechtěl, přineslo jen zkázu. A Daniel ho od první chvíle miloval a cítil, že svou vinu může odčinit jen tak, že se o něj postará navzdory všem a všemu.

„Jak to chceš zvládnout?“ řekla mu tenkrát máma. Myslela to dobře. Nebyl zrovna zodpovědný student, nebyl zvyklý se o sebe starat, všechno dostával naservírované pod nos a taktak stíhal své školní povinnosti. Pak bylo doma střídavě oblačno, protože ani táta z toho nebyl nadšený.

Jako jak – to si přinese domů mimino? Táta byl rád, že všechny tři děti měly tenhle infantilní věk za sebou. Doma dvě puberťačky a ten mimoň, který nedospěje nikdy, si uplete parchanta hned po maturitě? Bude z něj otec samoživitel?

Dlouhé hovory na téma, jak si to představuje. Chtěl přece studovat vysokou, nebo ne? Táta se těšil, až Daniel vypadne z domu. Snažil se s ním vycházet, ale nebylo to úplně nejjednodušší. Navíc nebyl jeho biologický syn. Věděl, že jeho otcem je nějaký doktor, který si jeho mámu nevzal. Byla do něj zamilovaná a dítěte se odmítla vzdát. Byla by ho vychovala sama, ale nakonec sehnala docela hodného chlapa, který Dana „toleroval“. Jinak se to nedalo nazvat. Ne že by Daniel jako středoškolák tropil nějaké vyložené nepřístojnosti – jen prostě nějak nezapadal do rodiny. Byl takový přecitlivělý, ale zvláštním způsobem. Ne sentimentální, to vůbec. Někdy se rozslzel nad knihou – tátu zajímalo, co to vlastně četl, že ho to